

ΑΣΙΓΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΕΛΣΑΣ ΦΑΝ ΛΑΪΓΚΕΛΣ — [ἀφήγησις Γάστωνος Ρισάρ]

ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

Η ΤΑΝ καλοκαίρι τοῦ 1923, στὸ Λονδίνο... Κάποιο πρωί, στὸ σαλόνι τοῦ λαμπροῦ μεγάρου τῆς λαίδης Φαίρουαρ περίμενε μιὰ ἐπισκέπτρια ὑψηλῆς περιωπῆς.

Ἦταν ἡ πριγκήπισσα Χίλδα φὸν Χαμμερστάιν — Βετσενερόδε, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ διακεκριμένες ἀριστοκράτιδες τῆς Αὐστρίας. Εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴ Βιέννη κ' ἔφτασε στὸ Λονδίνο, ἀποκλειστικά γιὰ νὰ συμβουλευτῆ τὴν ἐπιστηθία φίλη τῆς λαίδης Γκλάντυς Φαίρουαρ, σχετικὰ μὲ κάποια σπουδαιότατη ὑπόθεσις τῆς.

Δὲν περίμενε πολὺ ἡ πριγκήπισσα, στὸ πολυτελὲς σαλόνι τῆς φίλης τῆς, γιατί ἀμέσως σχεδὸν φάνηκε πρόσχαρη ἡ λαίδη Φαίρουαρ. Ἡ δυὸ φίλες ἀγκαλιάστηκαν διαχυτικά.

— Φιλτάτη μου, ἔλαβα ἐγκαίρως τὸ τηλεγράφημά σου! εἶπε κατόπιν ἡ λαίδη Γκλάντυς Φαίρουαρ. Εἶδοποίησα ἀμέσως τὴν ντέτεκτιβ τῆς ἐμπιστοσύνης μου, γιὰ τὴν ὁποία σοῦ εἶχα γράψει σχετικῶς... Θὰ σοῦ τὴ συστήσω σὲ λιγάκι, καὶ μπορεῖς νὰ εἶσαι τελείως ἡσυχὴ γιὰ τὴς ἐνέργειές τῆς!

Ἡ πριγκήπισσα εὐχαρίστησε. Ἡ λαίδη Φαίρουαρ χτύπησε τότε ἕνα κουδοῦνι, ἡ πόρτα ἀνοίξε σὲ λίγο, καὶ μιὰ κομψὴ καὶ ὠραιότατη νέα, μὲ σβέλτο, γερὸ κορμὶ καὶ μὲ ἐνεργητικὴ σιογνωμία, μπῆκε στὸ σαλόνι.

— Ἀγαπητή μου Χίλδα, σοῦ παρουσιάζω τὴς μὲς "Ελσα φάν Λαϊγκέλς! εἶπε ἡ λαίδη Φαίρουαρ, στὴν πριγκήπισσα.

Γύρισε, ὑστέρᾳ, πρὸς τὴν "Ελσα καὶ πρόσθεσε:

— Μικρούλα μου "Ελσα, σὲ παρακαλῶ νὰ φανῆς χρήσιμη στὴν ἀγαπημένη μου φίλη πριγκήπισσα φὸν Χαμμερστάιν-Βετσενερόδε, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ὑπόθεσις ἐντελῶς δική μου!

Ἡ μὲς φάν Λαϊγκέλς ἔκανε μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλισι, μπρὸς στὴν Αὐστριακὴ ἀριστοκράτιδα, ἡ ὁποία, καθισμένη πλάι στὴ λαίδη, δὲν ἔπαυε ἐντωμεταξὺ νὰ κυττά τὴ νεαρὴ ντέτεκτιβ, μὲ θαθεῖα ἀπορία.

— Ἀγαπητή μου Γκλάντυς, πάω νὰ χάσω τὸ μυαλό μου! κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ πῆ, ἡ πριγκήπισσα. Ποτὲ δὲν θὰ φανταζόμουν, ὅτι ἡ χαριτόβρυτη αὐτὴ δεσποινὶς εἶνε ἡ δαιμονία ντέτεκτιβ, γιὰ τὴν ὁποία μοῦ γραφες!

— Μπορεῖς νὰ τῆς ἐμπιστευθῆς ἐλεύθερα τὴν ὑπόθεσί σου, ἀγαπητή μου Χίλδα! περιωρίστηκε νὰ πῆ χαμογελαστά, ἡ λαίδη.

Ἡ πριγκήπισσα ἔμεινε σκεπτικὴ γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἐπειτα, μὲ φωνὴ καθαρή κι' ἀργή, ἄρχισε νὰ διηγῆται τὰ ἑξῆς:

— Πρὶν ἀπ' τὸν παγκόσμιον πόλεμον, εἶχα ἕναν παλαιὸν οἰκογενειακὸν πύργο τριγυρισμένον ἀπὸ ἕνα ἀπέραντο τοιφλήκι, ἐκεῖ στὸ Τέμεσβαρ τῆς Οὐγγαρίας... Στὸ ἀρχαιότατον αὐτὸ ἀγρόκτημα τῶν προγόνων μου, ὁ ἔθνικὸς ἥρωας τῆς Οὐγγαρίας Ἰωάννης Οὐνυάδης ἔχτισε ἕνα μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ ἥρωικοῦ συμπολεμιστοῦ του καὶ προγόνου μου, στρατηγοῦ Φρειδερίκου φὸν Χαμμερστάιν...

...Ὁ πρόγονός μου αὐτὸς, σκοτώθηκε στὸ πλευρὸν τοῦ Οὐνυάδου, σὲ μιὰ μάχη ἐναντίον τῶν κατακτητῶν Τούρκων... Γι' αὐτὸ, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Οὐνυάδην, ἐτίμησαν ἀκόμα μὲ δωρεὰς πολυτελῶν ἀντικειμένων τὸ μνημεῖον τοῦ στρατηγοῦ φὸν Χαμμερστάιν, κ' οἱ ἑξῆς ἡγεμόνες: Οἱ βασιλεῖς τῆς Οὐγγαρίας Μαθίας Κορβίνος καὶ Ἰωάννης - Σιγισμόνδος, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Μαξιμιλιανός, κ' ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος ὁ 5ος... Ὁ τελευταῖος αὐτὸς μάλιστα, ἀφιέρωσε στὸ μνημεῖον τοῦ προγόνου μου ἕναν ἀδαμαντοκόλλητον σταυρὸν κολοσσαίας ἀξίας, τόσο χρηματικῆς, γιὰ τὸ πλῆθος τῶν διαμαντιῶν του, ὅσο καὶ καλλιτεχνικῆς, γιατί ἦταν ἔργο τοῦ περιφήμου καλλιτέχνου τοῦ 16ου αἰῶνος Μανουήλ Ὁτσεγάρο, ἐφαιμίλλου μὲ τὸν Μπενβενούτο Τσελλίνι...

...Ἐπειδὴ τὸ μνημεῖον αὐτὸ, τὸ τόσο ἱστορικὸ, ἦταν συγχρόνως καὶ οἰκογενειακὸς μας τάφος, ἐντα-

φιαζόντουσαν σ' αὐτὸ κατόπιν ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου... Ἔτσι, ἐνταφιάστηκε σ' αὐτὸ κι' ὁ στρατάρχης τῆς Αὐστρίας πρίγκηψ Ὁθων φὸν Χαμμερστάιν - Βετσενερόδε, παπποῦς μου, ὁ ὁποῖος χρημάτισε μάλιστα γιὰ λίγο καὶ φρούραρχος Παρισίων, ὅταν παρητήθη γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Μέγας Ναπολέων καὶ μπῆκαν τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα καὶ κατέλαβαν τὸ Παρίσι...

...Φαντασθῆτε λοιπὸν, μὲς "Ελσα, τί πλοῦτος κοσμημάτων ἀμύθητης ἀξίας κλεινόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ μνημεῖον τῆς οἰκογενείας μου... Ἀφοῦ, μονάχα ὁ στρατάρχης αὐτὸς παπποῦς μου εἶχε στὸ φέρετρό του — σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμά μας — ὅλα τὰ ἀδαμαντοκόλλητα παράσημά του, κι' ὅλα τὰ χρυσοποίκιλτα διακριτικὰ τοῦ βαθμοῦ του!

Στέναξε ἀπὸ κάποια θλιβερὴ ἀνάμνησις ἡ εὐγενικὴ πριγκήπισσα. Καὶ σὲ λίγο, συνέχισε:

— Οἱ αἰῶνες κύλησαν, ἀπὸ τότε ποῦ ὁ Οὐνυάδης ἔχτισε στὸ κτῆμα μὰς αὐτὸ τὸ μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ συμπολεμιστοῦ του προγόνου μου... Τὸ σεβάστηκαν κι' αὐτὸ καὶ τοὺς θησαυροὺς του, τόσο οἱ Τούρκοι κατὰ τὶς κατοπινὲς ἐκστρατεῖες τῶν κατὰ τῆς Οὐγγαρίας, ὅσο κ' οἱ Ρῶσοι κ' οἱ Ρουμάνοι τῶρα τελευταῖα, κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον τοῦ 1914-1918...

...Ἦρθε ὅμως καὶ τὸ ἀπαίσιον γιὰ τὴν Αὐστρία ἔτος 1919... Ἡ κομμουνιστικὴ φάλαγγες τοῦ Μπέλα-Κούν καὶ τοῦ Ντίνερ - Ντένες, ὀδηγημένες ἀπὸ μπολσεβίκους ἀπεσταλμένους τῶν Σοβιέτ, ὤρμισαν στὴν Οὐγγαρία καὶ τὴν ἐρήμωσαν... Τὸ ἀπέραντον οἰκογενειακὸν τοιφλήκι μου κατεστράφη διὰ πυρὸς καὶ τιδήρου... Τὰ ἵπποτροφεῖά μου, στὸ ὁποῖα τρεφόντουσαν χιλιάδες οὐγγρικῶν ἵππων ἐκλεκτῆς ράτσας, πυρπολήθηκαν... Τὰ ἀθῶα ζῶα μου, ἄλογα, πρόβατα, ἀγελάδες κλπ., σφάχτηκαν ἀνάνδρα κι' ἀμείλιχτα... Τὸ μνημεῖον τῆς οἰκογενείας μου θεθιῶθη-κε ἱερόσυλα, κ' οἱ θησαυροὶ του ἀρπάχτηκαν... Ἐγὼ δὲ ἡ ἴδια, μόλις γλύτωσα τὴ σφαγὴ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μερικῶν ἀφωσιωμένων ἀνθρώπων μου!

...Ὅταν κατεστάλην περὶ τὸ κομμουνιστικὸ αὐτὸ καὶ κτηνώδες κίνημα τοῦ Μπέλα - Κούν, ἤμουν μισοκατεστραμμένη οἰκονομικῶς... Ὡστόσο, πυθοῦσα νὰ ξαναπάρω πάλι στὴν κατοχὴ μου τὰ πολυτίμα ἐκεῖνα οἰκογενειακὰ μου κειμήλια, ἔστω κι' ἂν πλήρωνα τεράστια ποσά...

...Ἀνιχνεύοντας μὲ τρόπο, ἐμάθα πρὸ ὀλίγων μηνῶν, κατὰ τὰ τέλη δηλαδὴ τοῦ 1922, ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ κλεμμένα πολυτίμα κειμήλια τοῦ μνημείου θρισκόντουσαν στὴν κατοχὴ ἑνὸς Ρώσου διπλωμάτου... Ὁ Ρώσος αὐτὸς θρῖσκεται τώρα ἐδῶ στὸ Λονδίνο κι' ἀποτελεῖ μέλος τῆς ἐμπορικῆς ἀποστολῆς τῶν Σοβιέτ στὴν Ἀγγλία... Ἐμαθα ἀκόμα ὅτι ὁ Ρώσος αὐτὸς διπλωμάτης ὀνομάζεται Ἀλέξανδρος Ἰβάνοβιτς Βοερτσάιμ, ὅτι γεννήθηκε στὴν Ἀμερικὴ, ὅτι εἶνε Ἑβραῖος στὴν ἐθνικότητά κι' ὅτι πούλησε τώρα τελευταῖα σὲ κάποιον Κάρολο Σπρίγκφιλδ, ἕνα ἀδαμαντοκόλλητον στιλέττο, κειμήλιον κι' αὐτὸ αὐτοῦ οἰκογενειακοῦ μου μνημείου!

Ἡ δύστυχη πριγκήπισσα ξανάπεσε πάλι σὲ μιὰ βουθὴ καὶ θλιμμένη σκέψι.

— Μαντάμ, γιὰ μένα ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα! διέκοψε τότε τὶς σκέψεις τῆς μὲ γλυκεῖα φωνή, ἡ μὲς "Ελσα φάν Λαϊγκέλς. Πρὸς τὸ συμφέρον λοιπὸν τῆς ὑποθέσεώς σας, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ πῆτε, τί ἀκριβῶς ἐπιθυμεῖτε ἀπὸ μένα!

— Ἐχετε δίκαιον, μὲς! ἀπάν-

Λαχείον σωστὸ τοῦς
εἶχε πέσει ἡ νεαρὴ ὑ-
πηρέτρια.

τησε ή πριγκήπισσα μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο. Θαυμάζω την τολμηρή ειλικρίνεια και τον θετικισμό σας, προσόντα απαραίτητα για την τόσο επιτυχή ως τώρα σταδιοδρομία σας... Λοιπόν, επιθυμώ από σας το έξης: Νά εξακριβώσετε, αν θρίσκωνται ακόμα στην κατοχή του ή όχι, τα κλεμμένα οικογενειακά μου κειμήλια!... "Αν, δηλαδή, αυτός ο Ρώσος - Έβραϊός εμπορικός απεσταλμένος των Σοβιέτ κατέχει ακόμη τα κειμήλια... Μαθαίνοντάς το εγώ αυτό, θα ενεργήσω κατόπιν μόνη μου να μου τα αποδώσω, έστω κι' αν του πληρώσω όσα δήποτε μου ζητήση... Πολύ φοβούμαι όμως, ότι τα κειμήλια αυτά θα είναι κατεστραμμένα πειά: Στη Στοκχόλμη της Σουηδίας, δυστυχώς, υπάρχει ένας χρυσοχόος κλεπταποδόχος, ο οποίος παραμορφώνει τα κοσμήματα σε άφάνταστο σημείο... Αποσπάει δηλαδή τους πολύτιμους λίθους και χύνει κατόπιν το χρυσάφι σε άμορφα κομμάτια!... Λοιπόν...

"Η "Ελσα, κουνώντας χαρακτηριστικά το κεφάλι της, διέκοψε την πριγκήπισσα απότομα:

"Ω, την ξέρω αυτήν τη σφηκοφωλή της Στοκχόλμης, μαντάμ!... Έκεί, πολλοί ισχυροί μπολσεβίκοι διέλυσαν κι' αποσύνθεσαν, όσα πολύτιμα κοσμήματα είχαν κατορθώσει να αρπάξουν από τους Ρώσους μεγιστάνες και βαθυπλούτους, όταν εξερράγη στη Ρωσία ή κομμουνιστική θύελλα των τελευταίων αυτών ετών!... Μπορείτε να μου κάνετε μία πρόχειρη περιγραφή, αυτών των κλεμμένων κειμηλίων σας;

"Θα κάνω κάτι καλύτερο! απάντησε ή πριγκήπισσα φόν Χαμμερστάιν. Θα σας δώσω τις φωτογραφίες των!...

Το καλοκαίρι αυτό του 1923, ήταν άνυπόφορα θερμό. "Όσοι είχαν άνετα οικονομικά μέσα, άφηναν βιαστικά την καυτερή κόλαση του Λονδίνου κ' έτρεχαν να μείνουν στις έξοχες και στα δροσερά προάστεια.

"Ο Άλέξανδρος Ίθάνοβιτς Βοερτσάιμ, είχε νοικιάσει στο γραφικό προάστιο Χάνγουορθ — μόλις λίγα χιλιόμετρα πιά μακριά απ' το Λονδίνο — μια ωραιότατη θίλλα, τριγυρισμένη από κήπο, από δέντρα κι' από πυκνούς θάμνους. Κάθε βράδυ, όταν έτελειωναν τα επίσημα καθήκοντά του στην πρωτεύουσα, ο Βοερτσάιμ έμπαινε στο μικρό ιδιόκτητο αυτοκίνητό του, το ώδηγούσε ο ίδιος, και έφτανε στη δροσερή θίλλα του, όπου τον περιμενε ή γυναίκα του και το μικρό παιδάκι τους.

"Η γυναίκα του, Στάσα Άλεξιέβνα Βοερτσάιμ κι' ο σύζυγός της, ήσαν σωστοί τύποι Ρωσοεβραίων, κοντοί, μελαχροίνοι, ξερακιανοί. Είκοσιπέντε μόλις χρόνων ακόμα, ή Στάσα Άλεξιέβνα, δέν διακρινόταν καθόλου για τη νικκοκυρωσύνη της. Μόνη στο σπίτι της, κατά την διάρκεια της

όλοήμερης απουσίας του συζύγου της στο Λονδίνο, περνούσε τον καιρό της καπνίζοντας, πίνοντας τσάι και διαβάζοντας έφημερίδες. "Η δουλειές του σπιτιού και της κουζίνας, ήσαν γι' αυτή κάτι το άσημαντο και φοβερά ένοχλητικό!

"Έτσι, όταν έρχόταν κουρασμένος κάθε βράδυ ο σύζυγός της ποτέ δέν υπήρχε στο τραπέζι φαγητό καλομαγειρεμένο και ζεστό. "Η σύζυγος περιωριζόταν ν' ανοίξη μυά-δυό κονσέρβες, να θράση λίγα αυγά, και το πρόχειρο αυτό δείπνο συμπληρωνόταν με τυρί, με φρούτα και με κρασί...

Φυσικά, μία τέτοια άτελείωτη κατάσταση δημιουργούσε δυνατές γκρίνιες μεταξύ των δύο συζύγων.

"Θέλω να τρώω καλά! ούρλιαζε διαρκώς ο Άλέξανδρος Ίθάνοβιτς. Ξοδεύω παραπολλά χρήματα για την οικογένειά μου κι' έχω την άπαιτησι να θρίσκω την ανάλογη περιποίησι!

"Αλλά το αυτί της Στάσας Άλεξιέβνας δέν «ίδρωνε» από τέτοια. Κ' έτσι, έπακουθουσαν πολύωροι νυχτερινοί καυγάδες, οί όποιοι άλλοτε διασκέδαζαν κι' άλλοτε ένωχλούσαν τους άλλους γείτονάς των...

"Η μίς "Ελσα, είχε πληροφορηθή ήδη αρκετά καλά για όλη αυτήν την κατάσταση του «νοικοκυριού» του υπόπτου Βοερτσάιμ, άνιχνεύοντας με τρόπο και ρωτώντας τους γείτονες καταλ-

λήλως. "Ένα έξυπνο σχέδιο, φύτρωσε τότε στο μυαλό της. Κ' ένα πρωί, ντυμένη φτωχικά και καθαρά κ' έφωδιασμένη με μία μικρή θάλισσα, πήγε και παρουσιάστηκε στο ζεύγος Βοερτσάιμ...

"Καλοί μου κύριοι, μήπως χρειάζεσθε υπηρέτρια; τους είπε με το πιά άφελές κι' άθώο ύφος του κόσμου. Ξέρω καλά όλες τις δουλειές του σπιτιού: Και να μαγειρεύω και να πλένω και να προσέχω μικρά παιδάκια... "Έπειδή άπελπίστηκα από το μεσιτικό γραφείο, αποφάσισα να γυρίσω μόνη μου στα σπίτια για καμμία θέσι... "Αν με ντύνετε κι' αν με τρέφετε καλά, δέν θα είμαι πολύ άπαιτητική στον μισθό μου!

Τους ήρθε ούρανόσταλη αυτή ή εύκαιρία των Βοερτσάιμ. Φιλύποπτοι όμως σαν άληθινοί κομμουνιστάι, άνέκριναν πρώτα με σχολαστική ακρίβεια την υπηρέτρια αυτή. Κι' άφου ίκανοποιήθηκαν απ' τις άφελείς κι' άβίαστες άπαντήσεις της, δέχτηκαν επί τέλους να την προσλάβουν.

"Η "Ελσα, μυστικά ένθουσιασμένη για την επιτυχία της, έπεσε άμέσως στη δουλειά με άφάνταστη δραστηριότητα. "Άλλωστε ήταν τόσο ή άκαταστασία κ' ή άκαθαροία στο «σπιτικό» των Βοερτσάιμ, ώστε ή καινούργια υπηρέτρια θρέθηκε στη θέσι του "Ηρακλέους, όταν έπρόκειτο ο "Έλλην αυτός ήμίθεος να καθαρίση τους σταύλους του Αγείου!

"Ός άργά κατά το βράδυ, ή "Ελσα έπλενε, σφουγγάριζε, καθάριζε παντού. Περιποιήθηκε κατόπιν κ' έλουσε το παιδάκι των κυριών της, ένα μισοάγριο, άσθενικό και λιγνό κοριτσάκι, το όποιο λεγόταν Βέρα. Κ' έντωμαξύ, έχοντας τον νού της και στη μαγειρική, πρόλαβε να σερβίρη στο τραπέζι — για το δείπνο — ένα καλομαγειρεμένο «μενού»: Σούπα ζεστή θωδινού με χόρτα, μπιφτέκι, πατάτες θραστες στο θούτυρο, μία δροσερή και νοστιμωτάτη σαλάτα και κομπόστα δαμάσκηνο!

Μπρός στα άνέλπιστα αυτά φαγητά, ο «σύντροφος» Βοερτσάιμ, τυρανισμένος τόσοις μήνες απ' τις κονσέρβες κι' από την ξεροφαγία, δέν μπόρεσε να συγκρατήσει τον έξαλλο ένθουσιασμό του. Οί έπαινοί του προς την "Ελσα, προς την υπέροχη αυτή υπηρέτρια που τα ήξερε όλα με τόσο τελειότητα, δέν είχαν καθόλου τέλος. Και σε μία στιγμή, είπε στη γυναίκα του σε γλώσσα πολωνο-έβραϊκή:

"Λαχείο σωστό μάς έπεσε, αυτή ή νεαρή!... "Αν τυχόν κουρασθή από τις πολλές δουλειές, και ζητήση αύξησι μισθού να μη άρνηθής, σε παρακαλώ!... Μου το υπόσχεσαι, Στάσα;

"Δόξα στο Θεό!... Νομίζουν, ότι δέν ξέρω τα πολωνοεβραϊκά.. Κι' όμως τα έμαθα καλά, όταν ήμουν διδασκάλισσα σ' ένα χωριό της Γαλλικίας!... "Έτσι, άσφαλώς θ' αρπάξω πολλά μυστικά τους, όταν θα μιλούν ξένοιαστοι τη γλώσσα τους μπροστά μου... Γι' αυτό πρέπει διαρκώς να παριστάνω την Άγγλίδα, με φρονιμάδα και με προφύλαξι!

"Ο Βοερτσάιμ όμως, πάντα πονηρός και φιλύποπτος διέκοψε την συνδιάλεξι του με τη γυναίκα του και γυρίζοντας προς την "Ελσα, της είπε απότομα και ξαφνικά και στην πολωνοεβραϊκή διάλεκτο:

"Φέρε μας κι' άλλο μπουκάλι κρασιού, κοπέλλα μου!

"Αλλά ή "Ελσα, δέν έπεσε στην παγίδα. Άκίνητη στη θέσι της σαν μαρμαρωμένη, περιωρίστηκε να κυττάξη τον κύριο της, δήθεν σαν να τούδειχνε, ότι δέν έννοούσε τα λεγόμενά του.

"Ο Βοερτσάιμ τότε, γέλασε θορυβωδώς. "Άλλαξε ένα θλέμμα ίκανοποίησεως με τη γυναίκα του, έτριψε μ' ένθουσιασμό τα χέρια του κ' είπε άγγλιστί την "Ελσα:

"Είπα, ότι είμαστε πολύ εύχαριστημένοι από σένα... Δέν ξέρω αν θα σε πάρουμε άργότερα μαζί μας στο Λονδίνο... "Όσο διαρκεί όμως ή καλοκαιρινή σαιζόν, θα σε κρατούμε κοντά μας έδω... "Αρκεί να δείχνης πάντα την ίδια έπιμέλεια!

"Από την ήμέρα εκείνη, ή μίς "Ελσα έγινε ή άληθινή κυρία του σπιτιού. Μετά τις πρώτες επιβλέψεις της, ή Στάσα Άλεξιέβνα ξανακυριεύτηκε πάλι από την άδιόρθωτη τεμπελιά της. Κ' ήσυχη πειά, ότι το «νοικοκυριό» της θρίσκόταν σε καλά χέρια,

Ξεκλείδωσε με τα ειδικά κλειδιά της το ντουλάπι της γκαρνταρόμπας...

άφωσιώθηκε ξανά στα τσιγάρα της, στο τσάι της, στο πολύωρο ξάπλωμά της στην πολυθρόνα, και στο διάβασμα των έφημερίδων της...

Ετσι και πριν ακόμα περάσουν καλά-καλά οχτώ ημέρες, από τότε που προσελήφθη ως υπηρέτρια ή "Ελσα, μπορούσε να «ψαχουλέψει» ήσυχα κ' ανενόχλητα ολόκληρη τη βίλλα των Βοερτσαίμ. Τίποτα όμως δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψει, το οποίο να ενδιαφέρει τους κρυφούς σκοπούς της και την αποστολή της: "Αν ο 'Αλέξανδρος 'Ιθάνοβιτς ήταν πραγματικά κάτοχος των κειμηλίων της πριγκηπίσσης Χαμμερστάιν - Βετσενερόδε, ασφαλώς κάπου άλλοι θα τα είχε φυλαγμένα κι' όχι μέσα στο ίδιο του το σπίτι!

Σιγά-σιγά ή μίς "Ελσα πρόσεξε και το έξης: "Οτι κάθε βράδυ ο Βοερτσαίμ, γυρίζοντας από το Λονδίνο διηγόταν στη γυναίκα του όλα όσα συνέβαιναν στη Σοβιετική έμπορική αποστολή, της οποίας ήταν κι' αυτός μέλος. Επίσης, της έμπιστευόταν κι' όσα μικροσκάνδαλα άγγλικής ή διεθνούς άριστοκρατίας έφταναν στα αυτιά του. "Όλα δέ αυτά, έννοείται, λεγόταν μετὰ τῶν δυο συζύγων κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ σὲ πολωνοεβραϊκὴ γλῶσσα...

Ἡ μίς "Ελσα σκέφθηκε τότε, ἕνα καινούργιο κ' ἐξυπνότατο «κόλπο». Κ' εἶπε μέσα της:

— Θα παραγγείλω στὴν πριγκηπίσση φὸν Χαμμερστάιν, μυστικά και προφυλακτικά νὰ κἀνη καινούργιες προτάσεις στὸν κύριό μου γιὰ τὴν ἀπόδοσι τῶν οἰκογενειακῶν κειμηλίων της, τὰ ὁποῖα τυχὸν ἔχει ἀκόμα στὴν κατοχὴ του. Ὁ κύριός μου, φυσικά, θὰ ἐκμυστηρευτῆ αὐτὲς τὶς προτάσεις τῆς πριγκηπίσσης, στὴ γυναίκα του... Κ' ἔτσι, ἀπὸ ὅσα θὰ πούν οἱ δυὸ σύζυγοι, θὰ μπορέσω νὰ φωτισθῶ κ' ἐγώ!

Πραγματικά, τὸ σχέδιό της ἦταν εὐφύεστατο. Ἐγραψε λίγες λέξεις στὴν πριγκηπίσση, σχετικὲς μὲ τὸ σχέδιο αὐτό. Καὶ δυὸ ἡμέρες ἀργότερα, γυρίζοντας κατὰ τὸ βράδυ ἀπ' τὸ Λονδίνο ὁ 'Αλέξανδρος 'Ιθάνοβιτς, εἶπε στὴ γυναίκα του κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ στὴ συνηθισμένη τους διάλεκτο:

— Ξέρεις κάτι, Στάσα ;... Ἐκείνη ἡ περὶ ἧς πρόκειται πριγκηπίσση, μοῦκανε πάλι σήμερα καινούργιες προσφορές!... Μοῦ δίνει, λέει, δέκα χιλιάδες δολλάρια, ἀν τῆς ἀποδώσω τὰ οἰκογενειακὰ κοσμήματά της!

Ἡ μίς "Ελσα, σερβίζοντας τὴ στιγμή ἐκείνη στὸ τραπέζι, σκίρτησε ἀπὸ λαχτάρα, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Ἀτάραχη ὅμως, ὅπως πάντα, συνέχισε τὴ δουλειὰ της, δίχως νὰ δείξει τίποτα.

— Πφ!... Τί γελοῖο ποσόν! ἀπάντησε ἀμέσως ἡ Στάσα, κἀνονταί ἕνα περιφρονητικὸν μορφασμό. Μά μονάχα τὸν σταυρὸ ἐκείνον ἀν ποιλήσουμε στὴν Ἀμερικὴ θὰ πιάσουμε παραπάνω ἀπὸ σαράντα χιλιάδες δολλάρια!

— Σύμφωνα κ' ἐγὼ σ' αὐτό! ἔκανε δισταχτικά, ὁ Βοερτσαίμ. Πῶς θὰ κατορθώσουμε νὰ τὸν ποιλήσουμε, ὅμως ;... Πῶς θὰ πούμε, ὅτι ὁ σταυρὸς αὐτὸς εἶνε δωρεὰ τοῦ αυτοκράτορος Καρόλου τοῦ ζου πρὸς τὸ ἱστορικὸ οἰκογενειακὸ μνημεῖο τῶν Χαμμερστάιν;... Δὲν θὰ θελήσουν ἀρὰ γε οἱ ἀγορασταὶ νὰ μάθουν πῶς θρέθηκε στὰ χέρια μας τὸ ἀνεκτίμητο αὐτὸ καλλιτέχνημα τοῦ μεσαιωνικοῦ χρυσοχοῦ Ὁτσεγάρο ;... Καὶ τότε;... Ἀσφαλῶς θάχουμε ἄσχημα ξεμπερδέματα μὲ τὴν ἀμερικανικὴ ἀστυνομία, ἡ ὁποία δὲν ἀστειεύεται καθόλου στὰ ζητήματα αὐτά!

Ἡ Στάσα ἔμεινε σκεπτικὴ. Καὶ σὲ λίγο ρώτησε:

— Οἱ ἄλλοι «συνεταίροι» σου, ξέρουν ἀρὰ γε τίποτα ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτή;

— Οὔτε ἰδέα κἀν ἔχουν! ἀπάντησε ὁ σύζυγός της. Καθόλου δὲν ξέρουν τί περιέχει τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς Τραπεζῆς, τὸ ὁποῖο ἄλλωστε ἔχω νοικιάσει ἐγὼ προσωπικῶς!... Γι' αὐτὸ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω τὸ κλειδί του καὶ μονάχα ἐγὼ ξέρω τὸν μυστικὸ συνδυασμὸ τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαθήτου, μὲ τὸν ὁποῖο μπορεῖ κ' ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου!

— Χμ!... ἔκανε μὲ δισταγμὸ, ἡ Στάσα. Δὲν τὸ βρίσκω καθόλου φρόνιμο, νὰ κρατᾶς ἐσὺ ἰδιαίτερο χρηματοκιβώτιο στὴν Τράπεζα... Ἄν μάθουν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα οἱ φιλόποιοι «σύντροφοι» κάτι θὰ μυριστοῦν εἰς θάρος σου... Γι' αὐτὸ, τὸ καλύτερο πού ἔχεις νὰ κἀνης, εἶνε νὰ ξενοικιάσης ἀμέσως τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ νὰ φέρης τὰ κοσμήματα νὰ τὰ κρύψουμε ἐδῶ

στὸ σπίτι μας!

— Ἐχεις δίκιο, διάβολε! ψιθύρισε σκεπτικὸς, ὁ Βοερτσαίμ. Δὲν ἐνεργήσαμε καλά, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμα... Θάπρεπε νὰ εἴχαμε στείλει ἀπὸ καιρὸ στὸν χρυσοχοῦ μας τῆς Στοκχόλμης, ὅλα αὐτὰ τὰ διαβολο-κοσμήματα... Ἄς εἶνε: Ἀῦριο θὰ σκεφτῶ τί πρέπει νὰ κἀνω!...

* * *

Κατὰ τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Λονδίνο ὁ Βοερτσαίμ, ἔφερε μαζὺ του ἕνα καλοδεμένο πακέτο, βαλμένο μέσα σ' ἕνα μικρὸ καὶ χοντρὸ πάνινο σάκκο. Βλέποντας τὴν "Ελσα νὰ στέκεται μπροστά του, μὲ ὕφος ὅπως πάντα, ἀφελές, τὴν ἔστειλε ἀμέσως στὸ μαγειρεῖο τῆς μὲ τρόπον γιὰ πρώτη φορά, ὡς τώρα — ἀπότομον. Κι' ἀμέσως ὕστερα, ἔστησε μὲ τὴ γυναίκα του μιά μακρὰ συνδιάλεξι, σὲ ρωσικὴ γλῶσσα τώρα.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωηρῆς αὐτῆς συνδιαλέξεως μετὰ τῶν δυο συζύγων, ἡ Στάσα βγήκε τρεχάτη ἀπ' τὴν τραπεζαρία. Κάτι κρατοῦσε κρυμμένο κάτω ἀπ' τὴν πετσέτα της. Ἡ "Ελσα ὅμως, τυχαίως δῆθεν θγαίνοντας ἀπ' τὸ μαγειρεῖο ἐκείνη τὴ στιγμή, πρόσεξε ὅτι τὸ κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴν πετσέτα ἀνεκείμενο ἦταν ὁ μικρὸς σάκκος ποῦφερε ὁ Βοερτσαίμ ἀπ' τὸ Λονδίνο!

Ἡ Στάσα, μὴ δίνοντας προσοχὴ στὴν ἐμφάνισι τῆς "Ελσας, ἔτρεξε κατευθεῖαν στὴν κρεββατοκάμαρά της, καὶ κλείδωσε προφυλακτικὰ τὸν σάκκο σ' ἕνα συρτάρι τῆς γκαρταρόμπας της.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, ἡ "Ελσα κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ σερβίρη τὸ πρωινὸ τσάι τῶν κυρίων της, ἔσερνε δύσκολα τὰ πόδια της. Ὁ μπολσεβίκος ἀπεσταλμένος, πρόσεξε τὴ χλωμὴ ὄψι καὶ τὸ κλονισμένο βᾶδιμα τῆς ὑπηρετρίας του, καὶ μ' ἐνδιαφέρον τῆς εἶπε:

— Φαίνεσαι ἀδιάθετη, κοπέλλα μου... Πάρε μιά ἀσπυρίνη καὶ ξάπλωσε στὸ κρεβάτι σου ν' ἀναπαυθῆς!

— Ναι, καμμιά γρίπη θὰ ἄρπαξες! εἶπε μὲ συμπόνια κ' ἡ κυρία της. Εἶσαι κίτρινη σὰν λεμόνι... Πήγαινε γρήγορα νὰ πέσης κι' ἀποτελειώνω τὸ σερβίρισμα ἐγώ!

Ἡ "Ελσα στέναξε πονεμένα κ' ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό της. Ὁ Βοερτσαίμ, ἀφοῦ ἤπιε τὸ τσάι του, ξεκίνησε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ τὸ Λονδίνο, ἀφοῦ πρῶτα σύστησε στὴ γυναίκα του νὰ περιποιηθῆ τὴν ἀνεκτίμητη ὑπηρετρία τους...

Ἡ Στάσα, πραγματικά, ἀνέθηκε στὸ δωμάτιο τῆς "Ελσας, μόλις ἔφυγε ὁ σύζυγός της. Τρόμαξε ὅμως ἀμέσως, γιατί θρήκε τὴν "Ελσα φλογισμένη πειὰ ἀπὸ τὸν πυρετὸ, νὰ σπαράζη στὸ κρεβάτι της καὶ νὰ παραμιλάη...

— Θεέ μου! μουρμούρισε ἡ Στάσα Ἀλεξιέβνα. Καίγεται τὸ καῦμένο τὸ κορίτσι... Πρέπει νὰ φωνάξω ἀμέσως ἕνα γιατρό!

Ἐτρεξε στὸ τηλέφωνο, ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν λειτουργοῦσε. Ἡ "Ελσα εἶχε φροντίσει, προηγουμένως νὰ τοῦ προξενήσῃ μιά θλάθη μυστικὴ κ' ἀποτελεσματικὴ. Νευριασμένη ἡ Στάσα φώναξε ἕνα ταξί, γιατί ἀπείχε ἀρκετὰ τὸ σπίτι τοῦ πιὸ κοντινοῦ μὲ τὸ σπίτι τῆς ἱατροῦ. Πῆρε κατόπιν μαζὺ της τὸ κοριτσάκι της γιὰ νὰ μὴ μείνη μόνο κ' ἀνεπιτήρητο, παρηγόρησε λίγο τὴν ξανααμμένη "Ελσα, καὶ μπαίνοντας στὸ ταξί ἔξεκίνησε γιὰ τὸν γιατρό.

Μόλις τὸ ταξί ἀπομακρύνθηκε, ἡ "Ελσα τινάχτηκε παρευθεῖς ὀρθή. Ἦταν ἀκόμα φλογισμένη, γιατί εἶχε πιεῖ ἐπίτηδες ἕνα διεγερτικὸ φάρμακο, ἀλλὰ ἦταν ὅμως περίφημα στὴν ὑγεία της!

Ἀστραπιαία κ' ὀλομόναχη πειὰ στὸ σπίτι, ἔτρεξε στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς κυρίας της. Πλησίασε τὴν γκαρταρόμπα καὶ μὲ τὰ εἰδικὰ κλειδιά της δὲν ἄργησε νὰ ξεκλειδώσῃ τὸ ντουλάπι καὶ τὸ συρτάρι: Ὁ σάκκος μὲ τὸ πολύτιμο περιεχόμενό του, ἦταν πειὰ στὴ διάθεσί της!

Μὲ χέρι τρεμουλιαστὸ ἀπὸ λαχτάρα, ἡ "Ελσα ἀνοίξε τὸν σάκκο καὶ τὸ δέμα. Πλήθος ἀπὸ βαρύτιμα κοσμήματα καὶ κειμήλια ἀστραποβόλησαν μπρὸς στὰ μάτια της. Καὶ μεγαλοπρεπῆς ἀ-

Χλωμὴ ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ἔπεσε σὲ μιά πολυθρόνα μισουλιπόθυμη.

νεκτίμητος σε αξία και σε τεχνη, ελαμπε ανάμεσά τους ο αδμαντοκόλλητος σταυρός του αυτοκράτορος Καρόλου 5ου της Αυστρίας, καθώς κι' ο πολύτιμος «Μεγαλόσταυρος της Λεγεώνας της Τιμής», ο οποίος, στην αντίθετη όψη του είχε σκαλισμένη την εξής επιγραφή:

Ναπολέον ο 1ος

Αυτοκράτωρ των Γάλλων

στην Αυτού Έξοχότητα τόν στρατάρχη

φόν Χαμμερστάιν Βετσενρόδε, Απρίλιος 1810»

Ναί, σχεδόν όλα τα πολύτιμα κειμήλια της οικογενείας των Ούγγρων πριγκήπων φόν Χαμμερστάιν - Βετσενρόδε, ήσαν κλεισμένα μέσα σ' αυτόν τόν σάκκο!

Γεμάτη από λαχτάρα ή "Ελσα, συμάζεψε όλα τα κοσμήματα, τάκανε πάλι ένα δέμα, και τάκλεισε μέσα στόν σάκκο. Άνέβηκε κατόπιν τρεχάτη στο δωμάτιό της, ντύθηκε άστραπιαία, και κρατώντας ύστερα τόν πολύτιμο σάκκο, βγήκε στόν δρόμο.

Δέν άργησε νά θρη ένα ταξί. Μπήκε σ' αυτό και διέταξε τόν σωφέρ νά την πάη όλοταχώς στο Λονδίνο. Στόν δρόμο έσταμάτησε μπρός σ' ένα πρατήριο βενζίνης. Κατεβαίνοντας, κουδούνισε έξαλλη από τη χαρά της τό τηλέφωνο κ' είπε στη λαιόδη Γκλάντυς Φαίρουαρ:

— Μυλαίδη, θρίαμβος!... Άνέλιπτος θρίαμβος!... Σε ένα τέταρτο της ώρας θά βρίσκωμαι στο μέγαρό σας... Περιμένετε με, σας παρακαλώ... Κ' είδοποιήστε, έντωμεταξύ, την πριγκήπισσα φόν Χαμμερστάιν, νάρθη άμέσως στο μέγαρό σας και νά με περιμένη!

Χωρίς ν' άπαντήση ύστερα στις λαχταρισμένες επικλήσεις της λαιόδης Φαίρουαρ, ή όποια άσυγκράτητη από τη χαρά της της έπαισε περισσότερες εξηγήσεις, έκλεισε τό τηλέφωνο, μπήκε ξανά στο ταξί και συνέχισε όλοταχώς τόν δρόμο της προς τό Λονδίνο.

Ένα τέταρτο της ώρας άργότερα έμπαινε λαχανιασμένη στο μέγαρο της λαιόδης. Κ' εκεί, ανάμεσα στη γενική χαρά και συγκίνησι, άνοιξε τόν σάκκο κ' έδωσε ιδιοχείρως τά πολύτιμα οικογενειακά κειμήλια στην εύγενή πριγκήπισσα Χίλδα φόν Χαμμερστάιν Βετσενρόδε, ή όποια άφησε τά δάκρυα της εύτυχίας της νά κυλούν στα μάγουλά της άφθονα κ' έλεύθερα...

* * *

Φαντασθήτε τώρα την όδυνηρή κατάπληξι της κυρίας Στάσα Αλεξιέθνας Βοερτσάιμ, όταν γύρισε στο σπίτι της φέρνοντας μαζί της και τό γιατρό: Άναζητώντας μάταια παντού την όδυσσά άρρωστη ύπηρετριά της, άντελήθη επί τέλους ότι ή γαρταρόμπα της είχε ξεκλειδωθεί κι' ότι ο πολύτιμος σάκκος είχε κάνει φτερά!

Κλωμή άπ' τόν τρόπο έπεσε σε μία πολυθρόνα μισολιπόθυμη. Ο γιατρός, ή όποιος στεκόταν έντωμεταξύ κ' έχασκε άπορώντας με τά άκατανόητα πού συνέβαιναν γύρω του, την συνέφερε. Κι' όταν πειά ή γιατρός έφυγε, ή Στάσα έτρεξε άμέσως σε άλλο τηλέφωνο κ' είδοποίησε έπειγόντως τόν σύζυγό της για όσα τρομαχτικά κι' άτροσδόκητα είχαν συμβή..

Τό σκάνδαλο, τό άνήκουστο αυτό σκάνδαλο, τόμαθε έγικαίρωσε ή άγγλική άστυνομία. Φρόντισε όμως νά τό καταπνίξη και νά τό περιορίση σε ελάχιστον κύκλο άνωτάτων τιτλούχων του κράτους, έξ αίτίας της έπισήμου διπλωματικής ιδιότητας του ένόχου μπολσεβίκου...

Τρεις ήμέρες άργότερα όμως, ή άνεκδιήγητος αυτός διπλωμάτης Άλέξανδρος Ίθάνοβιτς Βοερτσάιμ, έτοιμάζοντας γρήγορα τά διαβατήριά του, έφυγε κατεπειγόντως κ' οικογενειακώς για τη Μόσχα, κατόπιν κρυπτογραφικής τηλεγραφικής διαταγής του σοβιετικού ύπουργείου των Έξωτερικών!

Κανένας δέν έμαθε άπό τότε, τί άπόγινε στη Μόσχα ή «σύντροφος» Βοερτσάιμ...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τίποτα στόν έρωτα δέν είνε κουτό ή άξιογέλαστο.

* * *

Ο έρωτευμένος πού έλεειολογεί ένα λογικό άνθρωπο, μοιάζει με τόν άνθρωπο πού διαβάζει παραμύθια και κυροϊδεύει έκείνον πού διαβάζει ιστορία.

* * *

Όποιος δέν άγάπησε ποτέ του γυναίκα, μισεί όλον τόν κόσμο.

* * *

Ο έρωτας είνε σαν τις έπιδημικές άσθένειες. Όσο τόν φοβάσαι και τόν άποφεύγεις, τόσο μεγαλύτερο κίνδυνο διατρέχεις νά προσβληθής άπ' τό μικρόβιό του.

* * *

Ο ύμέναιος έρχεται ύστερ' άπό τόν έρωτα, όπως ή καπνός ύστερ' άπό τη φλόγα.

Ο ΣΕΒΝΤΑΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Άχ, τωρινέ μου λογισμέ
άν σ' είχα πρώτα νοιώσει
δέν θ' άφηνα τόν έρωτα
νά με περικυκλώση.

Τό άχ, τό θάχ, έφούντωσε
βαθειά μέσ' στην καρδιά μου
και μόνη μου παρηγοριά
έχω τά θάσανά μου.

Μέσ' στην καρδιά μου φύτρωσε
ένα κλαδί του θάτου
και μ' άφησ' άναστεναγμούς
και πόνους του θανάτου.

Άχι και τ' άχι μ' έφαι
και τ' άχι θά με φάη
και τό λιγνό σου τό κορμί
στόν Άδη θέ μά πάη.

Άλέρας τρώ, τά ρούχα μου
κι' ή ήλιος τ' άρματα μου
κ' ένας μικρούλης έρωτας
τρώει τά σωθικά μου.

Άντίκρου μοϋρθες κ' έκατοες
σαν ήλιος, σαν φεγγάρι,
και ρούφηξες τό αίμα μου
σαν τό ξερό σφουγγάρι.

Μέ τόν καιρό θά δούμε μεις,
ποιός άγαπά τόν άλλο
ποιός έκαμένε τ' άλλουνού,
σφάλσιμο πλιό μεγάλο.

Καλ' ήταν ή άγάπη μας
μάχε κακά θεμέλια
ώσαν τό ξεροτρόχαλο
πού χτίζουν τα κοπέλια.

Τά μαύρα σε πρεπιζουνε
και γιάντα δέν τχ θάνεις,
μονό θαλές τα κόκκινα
και θά με κουζουλάνης :

Νά σε φιλήσω, κι' άν τό πώ,
ή γλώσσα μου νά πέση,
κ' ή κεφαλή μου νά κοπή
όμάδι με τό φέσι.

Θωρείς πώς έκατάντησα
κι' άν με φυσήξης πέφτω,
Όλά 'ν' άπ' την άγάπη σου
κι' άλλο κακό δέν έχω.

Δίμουρα μ' άγκαλιόζουσαν
και ψεύτικα μ' έφίληες
κι' άναγυριστικά τονε
τά λόγια πού μου μίληες

Ήμουνα κράχτης πετεινός,
κ' έδ' ά στα γεραθιά μου
νά με τσιμπούν ή έρνιαες,
δέν τό βαστά ή καρδιά μου.

Σ' άσκορδαλούς (κορυδαλός)
(έξώδεφα)
τά μπαρουτόσκαγά μου.
κ' έδ' ά θωρω τοί πέρδικες
και κα.γες' ή καρδιά μου.

Ό, Μνήστη μου, Κύριε
άγάπη πού την έχω
άν κάθωμαι κι' άν περπατώ
πάντα στο νού μου σ' έχω.

Φαρμακερή την έπαιξες
μικρή μου τη σαίτα
κ' έθάρησές μου στη καρδιά
και λυώνω μέρα νύχτα

Σάν μου τόν πήρες συ τό νού
πάρε με, δά, κ' έμένα,
για δέ με θέλει κουζουλό,
ή μάνα πού μ' έγέννα.

Άχι θά κάμνω νά καής
Άχι νά θερεμιάσης,
τό γιατρικό σου νά μη δής,
παρά σαν μ' άγκαλιάσης.

Σάν την άσπαλαθότρουλα,
όπού την τρών' ή αίγες,
έτσά μ' έφάγανε κ' έμέ,
ή έδικές σου έγνοιες.

Κι' όταν σου θέλω θυμηθί,
στά όρη ούτε γυρίζω
με τσ' άσπαλάθους (σφαλά)
(χτια) τοί ξερούς
τά μάτια μου σφουγγίζω

Σάν μου την άψες τη φωτιά,
έπιασες τό λαϊνι
και κάνεις πώς την λαντουράς
(ρίχνεις νερό)
μά κείνη μπλιό δέν σβύνει

Πολλές φωτιές με κυνηγούν
και μία 'ναι πού με καίει
μονάχος μου την άναψα
κανένας δέν μου φταίει.

Όσο άποφεύγω μία φωτιά
ή φλόγα της με καίει,
κι' ο νούς μου περισσότερο
νά σ' άγαπώ μου λέει.

Άπό τά τόσα θάσανα
μοϋρθ' ή ψυχή στο στόμα
υά ή χάρος με λυπήθηκε
και δέν με πήρ' άκόμα.

Ρίξε νερό στην πόρτα σου,
περνώντας νά γλυστρήσω,
νά θρω άφορμή της μάνας σου,
νά μπώ νά σου μιλήσω.

ΑΓΟΡΑ' ΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσας, της τελευταίας δεκαεπενταετίας. Πληρησ οριζαι: Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7. Άθηναι.